

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Jarmilou Ďáskovou v právní věci žalobkyně: **M. D.**, nar. ..., státní příslušnost ..., t. č. bytem, zast. Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.8.2013, č. j. ...

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 23.8.2013, č. j. ... bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj se sídlem v Brně (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 6.5.2013, č. j. ... a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle ust. § 139 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o zaměstnanosti), kterého se dopustila tím, že vykonávala nelegální práci, jak ji definuje ust. § 5 písm. e) bod 1 a 2 zákona o zaměstnanosti, když vykonávala dne 11.9.2012 závislou práci pomocného dělníka, spočívající v třídění a balení ovoce a zeleniny, pro družstvo AHULIŠ, IČ: 26906601, se sídlem Benediktská 722/11, 110 00 Praha, konkrétně na pracovišti v provozních prostorách společnosti HORTIM – International, s.r.o. na adrese Kšírova 242, Brno, mimo pracovněprávní vztah, čímž bylo porušeno ust. § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákoník práce), a bez povolení k zaměstnání, čímž bylo porušeno ust. § 89 zákona o zaměstnanosti. Za uvedený přestupek byla žalobkyni na základě ust. § 139 odst. 3 písm. c) zákona o zaměstnanosti uložena pokuta

ve výši ... Kč. Žalobkyni byla dále podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a podle ust. § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady správního řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši ... Kč.

Žalobkyně v žalobě ze dne 29. 10. 2013 doručené téhož dne Krajskému soudu v Brně namítá, že ačkoli byl žalovaný v souladu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu povinen v rámci přezkumu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, z odůvodnění jeho rozhodnutí nevyplývá, zda se žalovaný souladem rozhodnutí a řízení s právními předpisy vůbec zabýval a k jakému závěru v rámci tohoto přezkumu dospěl. Z tohoto důvodu považuje žalobkyně rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné a nezákonné.

Žalobkyně dále namítá, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vycházelo z důkazů (protokol o výsledku kontroly, záznam o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti fyzických osob ze dne 11. 9. 2012 (dále jen záznam)), které byly pořízeny v rozporu se zákonem, a proto nemohly sloužit jako podklad pro vydání rozhodnutí. Žalobkyně má za to, že záznam byl proveden nad rámec ust. § 132 odst. 1, 2 zákona o zaměstnanosti, neboť podle tohoto ustanovení je kontrolní orgán oprávněn pouze požadovat předložení dokladů totožnosti a dokladů osvědčujících pracovní právní či jiný vztah včetně předložení pracovního povolení, kontrolní orgán však není oprávněn provádět výslech fyzické osoby, jak bylo učiněno v případě žalobkyně. Žalobkyně je toho názoru, že tímto postupem došlo k obcházení ust. § 8 písm. h) zákona o inspekci práce. O tom, že se jedná o nezákonné obcházení ust. § 132 odst. 1, 2 zákona o zaměstnanosti podle názoru žalobkyně svědčí i to, že žalobkyně nebyla vyzvána k prokázání skutečnosti, na základě jakého vztahu tuto práci vykonává, ačkoli prověření této skutečnosti bylo důvodem pro sepsání záznamu. Z obsahu záznamu i z kladených otázek podle názoru žalobkyně vyplývá, že skutečným smyslem nebyl postup podle ust. § 132 odst. 1, 2 zákona o zaměstnanosti, ale provedení výslechu a získání informací ohledně činnosti žalobkyně na pracovišti, aniž by pro takový výslech měli pracovníci kontrolního orgánu jakékoli zákonné oprávnění a zmocnění. Žalobkyně souhlasí se závěrem správního orgánu prvního stupně v tom směru, že povinností inspektora je zjistit při kontrole skutečný stav a doložit kontrolní zjištění, s výhradou, že tuto povinnost nemůže příslušný instruktor plnit tím, že činí úkony, ke kterým není zákonem zmocněn, jestliže tyto úkony jsou obcházením zákona. V případě, kdy správní orgán požaduje podání informací od osob odlišných od kontrolovaného subjektu, pak tak podle názoru žalobkyně nemůže činit sepsáním záznamu o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti fyzických osob, nýbrž může tyto osoby vyslechnout jako svědky podle ust. § 44 zákona o inspekci práce v návaznosti na ust. § 26 zákona o státní kontrole a v návaznosti na příslušná ustanovení správního řádu. Žalobkyně dále namítá, že vzhledem k tomu, že žalobkyně nebyla poučena o tom, že nemá povinnost podle ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o inspekci práce poskytovat pravdivé a úplné informace o zjišťovaných a souvisejících skutečnostech, jestliže by splněním této povinnosti způsobila nebezpečí trestního stíhání sobě nebo osobám blízkým, nemůže být záznam ze dne 11. 9. 2012 považován za záznam uskutečněný na základě a v souladu s ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o inspekci práce. V neposlední řadě žalobkyně namítá, že u záznamu nebyl přítomen tlumočník a ani před poskytnutím odpovědí na jednotlivé dotazy nebyla poučena o právu na tlumočníka. Toto právo lze podle názoru žalobkyně dovodit z ust. § 44 zákona o inspekci práce v návaznosti na ust. § 26 zákona o státní kontrole a v návaznosti na ust. § 16 odst. 3 správního řádu. Vzhledem k tomu, že žalobkyně je cizím státním příslušníkem, bylo povinností kontrolního orgánu tímto způsobem žalobkyni poučit. S ohledem na shora uvedené má žalobkyně za to, že záznam ze dne 11. 9. 2012 byl proveden

v rozporu se zákonem a vzhledem k tomu, že protokol o výsledku kontroly vychází z tohoto záznamu, nemohl tento protokol sloužit jako důkaz a podklad pro vydání rozhodnutí.

Žalobkyně dále namítá, že z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nevyplývají žádné skutečnosti podpořené důkazními prostředky, že by žalobkyně vykonávala závislou práci mimo pracovněprávní vztah. Žalobkyně poukazuje na stanovisko k definici nelegální práce, podle níž se závislou prací rozumí pouze výkon takové práce, který splňuje současně všechny pojmové znaky uvedené v ust. § 2 odst. 1 zákoníku práce a fyzická osoba zároveň tuto práci vykonává za podmínek uvedených v ust. § 2 odst. 2 zákoníku práce. Žalobkyně namítá, že z podkladů shromážděných správním orgánem (smlouva o sdružení, smlouva o dílo) nevyplývá, že by žalobkyně byla ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti, a pokud správní orgán uvedl, že nadřízenost družstva má za prokázanou, toto tvrzení nepodložil odkazem na příslušný důkazní prostředek, ze kterého toto tvrzení vychází. Žalobkyně dále namítá, že pokud žalobkyni měly být dávány pokyny ze strany odpovědných osob družstva AHULIŠ, pak toto bylo činěno v souladu s čl. II odst. 2 smlouvy o dílo. Žalobkyně poukazuje na to, že činnost nevykonávala za mzdu, plat či odměnu, a že způsob vypořádání byl stanoven v rámci smlouvy o sdružení jako podíl na zisku a tento podíl žalobkyně fakturovala jako osoba samostatně výdělečně činná.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti žalobkyně navrhuje, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a věc byla vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení a současně aby žalovanému byla uložena povinnost zaplatit žalobkyni náklady řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 7. 1. 2014 uvádí, že nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že postupoval v rozporu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu. Ke stručnému odůvodnění rozhodnutí žalovaný poukazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 2. 2011, č.j. 1 ÚS 3712/10, s ohledem na nějž nelze rozhodnutí žalovaného považovat za nepřezkoumatelné a nezákonné. K žalobním námitkám týkajícím se námitek žalobkyně do protokolu o kontrole, záznamu o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti fyzických osob a námitek týkajících se práva na tlumočníka žalovaný zcela odkazuje na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Co se týče námitek týkajících se naplnění definičních znaků závislé práce žalovaný rovněž odkazuje na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. K tomu žalovaný uvádí, že v případě žalobkyně fakticky došlo i k naplnění důsledků závislé práce (ve smyslu ust. § 2 odst. 2 zákoníku práce), pouze je žalobkyně a družstvo AHULIŠ ukryli pod obchodněprávní vztah, smlouvu o sdružení a fakturaci. Žalovaný doplňuje, že správní orgán prvního stupně nezpochybňoval platnost smlouvy o dílo či smlouvy o sdružení, nicméně v rámci kontroly a následného správního řízení byl zjištěn a prokázán takový skutkový stav, který písemným dokladům neodpovídá. Ze všech dokladů a vysvětlení totiž podle žalovaného vyplývá, že se v případě žalobkyně jednalo o výkon závislé práce, tedy opakující se pracovní činnosti. Žalovaný uvádí, že pro posouzení, zda se jedná o výkon závislé práce, je vždy pro kontrolní orgán rozhodující skutečný charakter vykonávané práce, nikoli její teoretické smluvní vymezení. K definičním znakům závislé práce žalovaný podotýká, že nemá žádných pochybností o tom, že dne 11. 9. 2012 žalobkyně vykonávala závislou práci, neboť v daném případě byly bezesporu kumulativně naplněny definiční znaky závislé práce dle ust. § 2 odst. 1 zákoníku práce. Žalovaný uvádí, že i z logického hlediska nelze práci, při níž byla žalobkyně zjištěna, na totožném místě a za stejné organizace považovat za samostatnou, když naprosto shodnou práci pro totožného nadřízeného a na stejném místě vykonávali také zaměstnanci družstva AHULIŠ, kteří vůči němu byli bezesporu v závislém postavení. Žalovaný uzavírá, že žalobkyně svým jednáním porušila právní předpisy a narušila tak veřejný zájem na úseku zaměstnanosti. Žalobkyně totiž

takovým jednáním na území České republiky nežádala o povolení k zaměstnání, ačkoli fakticky vykonává závislou práci a obchází tak účel, který jí byl povolen v povolení k pobytu na území České republiky.

Z výše uvedených důvodů se žalovaný domnívá, že žaloba je nedůvodná a navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

Při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Pokud žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného z důvodu, že ze strany žalovaného nedošlo v rámci odvolacího řízení k přezkumu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v souladu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu, soud konstatuje, že žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že odvoláním napadené rozhodnutí ve věci uložení sankce za přestupek bylo vydáno v souladu s právními předpisy a je správné. Ačkoliv žalovaný tento závěr blíže nerozvedl, nelze v tomto jeho postupu s ohledem na znění ust. § 89 odst. 2 správního řádu (*odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem*) shledávat takové pochybení mající za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí, a to proto, že odvolání žalobkyně nebylo ani přes výzvu správního orgánu doplněno o odvolací námítky, v nichž by žalobkyně specifikovala, v čem mělo pochybení správního orgánu prvního stupně spočívat. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2010, č. j. 3 Ads 100/2010-54, dostupný na www.nssoud.cz, podle něhož *„podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nelze nedostatkem důvodů rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního (správního) rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu (správního orgánu) zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud (správní orgán) opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS). Podle ust. § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu, odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Žalovaná ve svém rozhodnutí dospěla k závěru, že OSSZ rozhodla v souladu s platnou právní úpravou, z rozhodnutí žalované je rovněž zřejmé, že neshledala žádné porušení ustanovení správního řádu v rámci prvoinstančního správního řízení. Ačkoli tento závěr blíže nerozvedla, nelze to i s ohledem na ust. § 89 odst. 2 správního řádu považovat za zásadní pochybení způsobující nepřezkoumatelnost rozhodnutí za situace,*

kdy stěžovatel ve svém odvolání uvedl pouze výčet porušených ustanovení správního řádu, aniž specifikoval, v čem mělo pochybení správního orgánu spočívat.“

Co se týče námitky, že záznam o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti fyzických osob podle ust. § 132 zákona o zaměstnanosti byl pořízen v rozporu se zákonem, soud tuto námitku neshledal důvodnou. Samotná skutečnost, že podle ust. § 132 odst. 1 zákona o zaměstnanosti jsou zaměstnanci orgánů kontroly oprávněni při kontrolní činnosti vyžadovat od fyzických osob zdržujících se na pracovišti kontrolované osoby a vykonávajících pro ni práci osvědčení totožnosti a prokázání, že tuto práci vykonávají na základě pracovněprávního vztahu, a podle odst. 2 téhož ustanovení jsou fyzické osoby povinny osvědčit svou totožnost a prokázat další skutečnosti podle odst. 1, podle názoru soudu nebrání tomu, aby se kontrolní orgán této osoby rovněž dotazoval na záležitosti týkající se jím vykonávané činnosti. Soud má naopak za to, že inspektor postupoval v souladu s ust. § 8 písm. g) zákona o inspekci práce, podle něhož je inspektor povinen zjistit při kontrole skutečný stav a doložit kontrolní zjištění a rovněž v souladu s ust. § 7 písm. h) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o inspekci práce), podle něhož je inspektor oprávněn dotazovat se zaměstnanců kontrolované osoby bez přítomnosti dalších fyzických osob, zástupce příslušného odborového orgánu nebo zástupce pro oblast bezpečnosti a ochrany zdraví při práci na záležitosti související s vykonávanou kontrolou. Dotazování žalobkyně zaměstnancem orgánu inspekce práce podle tohoto ustanovení nelze zaměňovat s prováděním výslechu, v daném případě se totiž jedná o oprávnění, které má inspektorovi umožnit získání informací, které mu mohou pomoci v efektivním zacílení kontroly. Pokud tedy žalobkyně namítá, že kontrolní orgán činil úkony, ke kterým nebyl zákonem zmocněn, lze konstatovat, že inspektor zákonné zmocnění k tomuto postupu měl, a to právě ust. § 7 písm. h) zákona o inspekci práce, jelikož informace, na něž se kontrolní orgán žalobkyně tázal, se bezpochyby týkaly záležitostí souvisejících s vykonávanou kontrolou. V této souvislosti podle názoru soudu není podstatné, že ze záznamu výslovně nevyplývá, že by kontrolní orgán postupoval podle tohoto ustanovení, rozhodné je, že měl k tomuto postupu zákonné zmocnění.

K námitce, že postupem kontrolního orgánu došlo k obcházení ust. § 132 odst. 1, 2 zákona o zaměstnanosti, jelikož žalobkyně nebyla vyzvána k prokázání skutečnosti, na základě jakého vztahu práci vykonává, soud uvádí, že z pořízeného záznamu vyplývá, že kontrolní orgán jednak zjišťoval totožnost žalobkyně, jednak byla žalobkyně dotazována, zda vykonává práci na základě pracovní smlouvy, dohody o pracovní činnosti nebo dohody o provedení práce nebo jiné smlouvy. Vzhledem k tomu, že žalobkyně na tento dotaz odpověděla, že práci vykonává na základě živnostenského listu, tedy že práci nevykonává na základě pracovněprávního vztahu, nebyly již důvody pro to, aby kontrolní orgán žalobkyni vyzýval k prokázání této skutečnosti. Z postupu kontrolního orgánu tedy nevyplývá, že by ust. § 132 zákona o zaměstnanosti obcházel, naopak podle názoru soudu postupoval s tímto ustanovením v souladu. Za nedůvodnou soud považuje i námitku, že postupem kontrolního orgánu došlo k obcházení ust. § 8 písm. h) zákona o inspekci práce, podle něhož je inspektor povinen pořídit o výsledku kontroly protokol. Ze správního spisu je totiž zcela zřejmé, že protokol o výsledku kontroly pořízen byl.

Pokud se jedná o námitku, že žalobkyně nebyla podle ust. § 9 odst. 1 zákona o inspekci práce poučena o tom, že nemá povinnost podle ust. § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona poskytovat pravdivé a úplné informace o zjišťovaných a souvisejících skutečnostech, soud konstatuje, že ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o inspekci práce se vztahuje pouze na kontrolované osoby, nikoli fyzické osoby vykonávající pro kontrolovanou osobu práci.

Soud neshledal důvodnou ani námitku, že záznam byl sepisován bez účasti tlumočníka. Jak vyplývá z ust. § 16 odst. 3 správního řádu, na nějž žalobce odkazuje, každý, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočnicků, kterého si obstará na své náklady. Ze záznamu však nevyplývá, že by žalobkyně v průběhu jeho sepisování dala jakýmkoli způsobem najevo, že český jazyk neovládá, tedy že by byl důvod pro přibrání tlumočníka. Ze záznamu je naopak zřejmé, že žalobkyně česky rozuměla, a to z důvodu, že odpověděla na všechny položené otázky týkající se vykonávané pracovní činnosti, a že svým podpisem potvrdila správnost záznamu, přestože byla v závěru dotázána, zda otázkám rozumí a zda žádá tlumočníka. Soud má stejně jako správní orgán prvního stupně za to, že v případě, že by si žalobkyně nebyla jistá, že otázkám zcela rozumí, nic jí nebránilo podepsání záznamu odmítnout, nic takového však neučinila.

Na základě shora uvedeného soud shrnuje, že záznam ze dne 11. 9. 2012 byl pořízen v souladu se zákonem, za přítomnosti žalobkyně, a že žalobkyně správnost jeho obsahu stvrdila svým podpisem. Žalobkyně ostatně ani obsah pořízeného záznamu v podané žalobě nezpochybňuje.

Pokud žalobkyně namítá, že v řízení nebylo prokázáno, že byly naplněny všechny znaky závislé práce, soud konstatuje, že od nabytí účinnosti zákona č. 365/2011 Sb., kterým se s účinností od 1. 1. 2012 mění zákoník práce a další související zákony, je třeba za definiční znaky závislé práce považovat toliko znaky uvedené v ust. § 2 odst. 1 zákoníku práce, tj. práce musí být vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, dle pokynů zaměstnavatele a práce musí být vykonávána pro zaměstnavatele osobně. Pokud ve druhém odstavci § 2 zákoníku práce je dále uvedeno, že závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě, jedná se pouze o důsledky výkonu závislé práce a nikoli o její znaky, nejedná se tedy o znaky, jejichž naplnění je nutné pro kvalifikaci práce jako práce závislé.

Žalobkyně konkrétně zpochybňovala naplnění znaku nadřízenosti a podřízenosti. K této námitce soud uvádí, že z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že správní orgán má nadřízenost družstva AHULIŠ vůči žalobkyni za prokázanou, přičemž toto tvrzení bylo dostatečně podloženo důkazními prostředky. Vztah nadřízenosti a podřízenosti vyplývá především ze záznamu o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti fyzických osob ze dne 11. 9. 2012, kam žalobkyně uvedla, že v provozních prostorách společnosti HORTIM – International, s.r.o. na adrese Kšírova 242, Brno, pracovala pro družstvo AHULIŠ, v práci byla podřízena panu B. ze společnosti HORTIM, práci jí přiděloval mistr a že práci kontroloval pan B.. O organizaci práce, tedy nadřízenosti družstva AHULIŠ vůči žalobkyni rovněž svědčí pracovní doba stanovená panem B. a evidence vedená panem B.. Pracovní doba a její evidence se totiž vede v případě zaměstnanců ve smyslu ust. § 96 zákoníku práce. Rovněž skutečnost, že žalobkyně vykonávala totožnou pracovní činnost ve stejném pracovním prostředí a ve stejném čase jako zaměstnanci družstva AHULIŠ (jak vyplývá z protokolu o výsledku kontroly ze dne 29. 10. 2012), vypovídá o tom, že žalobkyně se nacházela ve stejném (tj. podřízeném) postavení jako zaměstnanci družstva. Na základě těchto skutečností má soud stejně jako správní orgány za prokázané, že žalobkyně vykonávala práci spočívající v třídění a balení ovoce a zeleniny, pro družstvo AHULIŠ, ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti, tedy že tento znak závislé práce ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákoníku práce byl v jejím případě naplněn. Na tento závěr nemůže mít žádný vliv ani skutečnost, že ze smlouvy o dílo ani ze smlouvy o sdružení, které jsou součástí správního spisu, vztah nadřízenosti a

podřízenosti nevyplývá. Neobstojí ani námitka žalobkyně, že žalobkyně nevykonávala činnost za mzdu, plat či odměnu. Toto její tvrzení je v rozporu se záznamem ze dne 11.9.2012, kam žalobkyně uvedla, že odměna je jí vyplácena ve výši 60 Kč/hod, a to podle počtu odpracovaných hodin.

Vzhledem k tomu, že na základě shora uvedených důvodů nelze žalobní námitky hodnotit jako důvodné ve vztahu k posouzení zákonnosti a věcné správnosti a soud neshledal, že by správní orgány postupovaly v rozporu s právními předpisy, soud ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s. Podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Brně dne 13. května 2014

JUDr. Jarmila Ďásková, v. r.
samosoudkyně